

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת וישב, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 4:25	Minneapolis, MN - 4:13
Brooklyn, NY - 4:10	Miami, FL - 5:11
Chicago, IL - 3:59	Monsey, NY - 4:09
Houston, Texas - 5:05	Montreal, Quebec - 3:52
Johannesburg, S. Africa - 6:36	Passaic, NJ - 4:10
Lakewood/Deal, NJ - 4:13	Toronto, Ontario - 4:22
London, UK - 3:36	Yerushalayim - 4:00
Los Angeles, CA - 4:26	Zurich, Switzerland - 4:17

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

בענין לועג לרש

כתיב והיא שלחה אל חמיה, מכאן למדו מוטב לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילביץ פני חבירו ברבים. ואפילו אחר מיתה אסור להיות לועג לרש.

והנה לענין ציצית על המת, ע' יו"ד שנ"א קובר עם ציצית כשרים, וברמ"א עם טלית אבל לפסול הציצית. וע' ערוה"ש שנ"א ג' שצוה הגר"א לקברו בציצית וכדעתו באו"ח כ"ג, אבל למעשה משמים שאותו תלמיד לא היה בשעת הטהרה ופסלו הציצית כדעת הרמ"א. (וצ"ע דגם לרמ"א פוסל רק בשעת הקבורה ולא בלוייה ואיך אפשר שבשעת הטהרה כבר פסלו).

וע' מנחת יהודה אפשטיין על הש"ס על מו"ק סי' קכ"ז ששמע כנ"ל איש מפי איש מאיש וילנא.

וע' רמ"א דנוהגים לפסול אחר לוייה לפני הקבורה, כי עיקר לועג לרש הוא בפני המלומים.

וע' גשה"ח ח"ב פי"ד במנהג א"י להוריד הטלית לגמרי בקבורה, והשואל התנגד לזה כי מהראשונים ורמ"א דרק פוסל הציצית. וע"ש שהשיב גשה"ח בשם רז"ה סוף מו"ק בשם ר"י בן מלכי צדק להסיר הטלית. (וכע"ז העתיקו ממנו הרבה). ותמה אני כי לא מצאתי ראייה שם כלל. וע"ש רז"ה בשם מס' שמחות פי"ב והתירו תכלת מטלית, ומק' ע"ז מהגמ' רמינן, ומתוך רמינן בשעת לוייה אבל מתירין בשעת קבורה. וע"ש מתירין לו את הציצית. וצ"ע היכן מצא גשה"ח כמנהג א"י. (והעתיק שם גשה"ח מכתבים שכתב בזה לרבנים, ואינו יודע אם השיבו לו).

וברז"ה כתב מתירין הציצית כי מצוות בטלות לעתיד, וצ"ע אה"נ דא"צ אבל אמאי להוריד דוקא. וע' עבדא דמלכא זוננא קס"א ה' כוונתו דוקא להתיר ולא להשאיר וכדי לפרסם מצוות בטלות לעתיד. ולכא' גם זה משמע טפי כוונתו שמשאיר הטלית.

ולדעת הרמ"א ופוסקים קובר בטלית אפילו למ"ד לפסול הציצית. ולכא' אפילו אינו הטלית שלבש בחייו. וכן הביאו בשם שער הגמול בין טלית חדשה בין ישנה.

ותיקשי באמת אם בלא"ה פוסל הציצית אמאי משאיר הטלית. ולכא' צ"ל משום שמגין, ואפילו נפסל, (וע' פ"ת בשם שאילת יעב"ק ק"סו אפילו לא נעשה לשם מצוה מהני למת). וכ"כ שבה"ח ח"ה רנ"ד בסופו בשם עולת תמיד.

כבד את אביך כרצון של כל בני הגולה

רש"י: עשרים ושתיים שנה, משפירש ממנו עד שירד יעקב למצרים, כנגד עשרים ושתיים שנה שלא קיים יעקב כבוד אב ואם.

וכן הוא במדרש רבה: "יעקב עבר על מצוות כיבוד האב, ונענש שעמד יוסף חוץ ממנו כ"ב שנה, כאותן כ"ב שנה שעמד יעקב חוץ מאביו, ע"כ.

למדנו כאן עד היכן מגעת מצוה חשובה זו של 'כיבוד אב ואם', שהגם שלא נגרם לו ליצחק צער גדול כל כך מחמת יעקב, כמו אותו צער שסבל יעקב מיוסף - מכל מקום לפי מדרגתו של יעקב אביו ע"ה דקדקו עמו, ונענש בכ"ב שנים של צער גדול ואבלות קשה.

ומידה טובה מרובה, שהנזהר ומהדר במצוה זו שכתב גדול מאוד, פירותיה בעולם הזה והקרו קיימת לו לעולם הבא (פאה פ"א מ"א).

סיפר הגאון הרב גמליאל רבינוביץ שליט"א: לפני שנים רבות נשאלתי מאברך אמריקאי

אחד תלמיד ישיבת מיר המעטירה, בהיות שאביו מגיע בקרוב מחו"ל לביקור קצר בארץ הקודש, וכנראה יצטרך לשמשו ולהתלוות עמו בטיוליו ובנסיעותיו ברחבי הארץ, ומבקש לדעת עד כמה מחויב הוא להצטרף עמו בכל הטיולים והסיוורים הללו.

שלחתי אותו עם שאלתו אל ראש הישיבה, מרן רה"י שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה, שיפסוק הלכה בשאלתו, וגם בשביל בקשת הרשות לימי העדור מן הישיבה בשביל מצות כיבוד אב.

תשובתו של מרן ראש הישיבה זצ"ל הפתיעה את האברך: צריך אתה לכבד את אביך, פסק ראש הישיבה, כשם שהיית מכבד את גדול הדור וצדיק מפורסם, רבן של כל בני הגולה, אם היה מגיע אליך לביקור! - אף אם אין אביך 'תלמיד חכם', הכבוד שאתה צריך לכבדו מדין 'אב', הוא כמו שמכבדים את רבן של כל בני הגולה! והדברים מבהילים על הרעיון.

מתוך עלון 'טיב הקהילה'

ויוסף הורד מצרימה (לט, ח)

רש"י: ועוד כדי לסמוך מעשה אשתו של פוטיפר למעשה תמר, לומר לך מה זו לשם שמים אף זו לשם שמים.

אומר מרן המשגיח הגאון הרב ירוחם ליוואויץ זצלה"ה: אשת פוטיפר ותמר שתיהן נתכונו לשם שמים להוליד בנים מהצדיק.

וא"כ מה באמת החילוק בין תמר שקילסוה חז"ל על מעשיה ודרשו ממנה מעלת המידות, לבין מעשה אשת פוטיפר שמוזכר כמעשה רע.

אלא שבתחילת המעשה באמת נתכונו שתיהן לשם שמים, אך יש לבחון את המעשה בכל רגע ורגע שבו. ובזה נשתנתה תמר מאשת פוטיפר. שתמר לא סמכה רק על "הפסוק הראשון" - תחילת המעשה אשר היה לשם שמים, אלא המשיכה בכל ורגע ורגע בכוונתה זו כמש"כ "היא מוצאת וגו' - נח לו לאדם להפיל עצמו לכבשן האש ואל ילביץ פני חברו" (סוטה י:). ואילו באשת פוטיפר הפסוק הראשון הוא לשם שמים כמש"כ רש"י, אולם מכאן והלאה בשאר רגעי המעשה הכח המניע אותה כבר לא היה ה'לשם שמים'.

וזוהו יסוד התורה שנאמר עליה "הרבה להם תורה ומצוות", והיינו שאין התורה מסתפקת באזהרה כללית על מעשי האדם, אלא מרבה באזהרות וציוויים על כל רגע ורגע ועל כל מעשה ומעשה, משום שאין כל המצבים ואין כל הזמנים שווים.

זוהו היסוד שידע האדם שאין מצב זמן הדומה למשנהו. יתכן שאדם נגיש לחברו בסבר פנים יפות, אך נפרד ממנו ברעיון, מפני שלא קבלו כראוי. והיינו שהשתנה אצלו המצב מ"הפסוק הראשון" - הרגע והמצב הראשונים, והתהפך מסבר פנים יפות לרוגז. וכך בכל פעולה ופעולה שאדם עושה, צריך להתמיד בכל רגעי הפעולה במחשבת ה'לשם שמים' עד הסוף.

"דמות דיוקנו של אביו"

מפני מה לא עסקת בתורה

איתא בגמ' (יומא ל"ה:) ת"ר עני ועשיר ורשע באין לדין: לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר עני הייתי וטרוד במזונותי, אומרים לו כלום עני היית יותר מהלל. אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרפיעיק, חציו היה נותן לשומר בית המדרש וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו, פעם אחת לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להיכנס, עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלוקים חיים מפי שמעיה ואבטליון וכו'.

עשיר אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר עשיר הייתי וטרוד הייתי בנכסי, אומרים לו כלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר, אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיירות ביבשה וכנגדן אלף ספינות בים, ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתיפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה וכו'.

רשע אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אמר נאה הייתי וטרוד ביצרי, אומרים לו כלום נאה היית יותר מיוסף, אמרו עליו על יוסף הצדיק בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים וכו'. נמצא הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים.

למדים אנו מכאן שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו ואינו שואל את הרשע 'מדוע הינך רשע', אלא שואל אותו הקב"ה 'למה לא עסקת בתורה?' וכלום יתכן שאין טרוניא על הרשע מדוע הוא רשע? אלא ע"כ הכוונה היא שאם היה לומד תורה כראוי לא היה רשע.

כלום נאה היית יותר מיוסף?

ובילקוט שמעוני (בפרשתנו רמז קמ"ה): מטרונא שאלה לר' יוסי אפשר יוסף בן י"ז שנה היה עומד בכל חומו ולא היה עושה את הדבר הזה? הביא לפניה ספר בראשית התחיל קורא מעשה ראובן ומעשה יהודה ותמר, א"ל ומה אלו שהם גדולים וברשות אביהם ולא כיסה עליהם הכתוב, זה שהיה קטן וברשות עצמו על אחת כמה וכמה.

וכתוב בפסוק (לטו) "ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה", ופירש רש"י: כיון שראה עצמו מושל התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשער, אמר הקב"ה אבין מתאבל ואתה מסלסל בשערך מגרה אני בך את הדב, מיד "ותשא אשת אדוניו".

ועל הפסוק "ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו" מפרש רש"י רב ושמואל חד אמר מלאכתו ממש, וחד אמר לעשות צרכיו עמה אלא שנראית לו דמות דיוקנו של אביו.

ובילקוט (בפרשתנו קמ"ו): נראה לו דמות דיוקנו של אביו אמר: יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני האפוד ואתה עמהם, רצונך שימחק שמך מביניהם ותקרא "ורועה זונות יאבד הון" (משלי כ"ט), מיד "ותשב באיתן קשתו" וכו'.

ועוד איתא שם: "ולא שמע אליה" אמר רבי: שמע לה, אלא שהביא הקב"ה איקונין של אביו ונתבייש וברח. פעם שניה נכנס, נטל הקב"ה אבן שתיה א"ל אם תגע בה הריני משליכו ואחריב את העולם, ה"ד "ויפרזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל".

ולכאורה קשה איך אומרים לרשע "כלום נאה היית יותר מיוסף", וכי אפשר להשוות רשע זה הנאה וטרוד ביצרו שגובר עליו ליוסף שניצל משום

שהיתה לו דמות דיוקנו של אביו, ומפני שנטל הקב"ה את אבן השתיה ואיים להחריב את העולם?

אלא שלימדנו התורה שכל אחד ואחד צריך תמיד להיות נגד עיניו את דמות דיוקנו של אביו או דמות דיוקנו של רבו שלמדו תורה הנחשב כאביו, ועי"ז האדם יוצר לעצמו דמות דיוקן אשר תשמור עליו מן היצר הרע ומן החטא.

שם שמים שגור בפיו

כתוב בפסוק "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ד' לא יעזבנו בידו", וביוסף נאמר שהקב"ה הביא את דמות דיוקנו של אביו לשומרו, ובמה זכה יוסף במצרים להקרא צדיק ולזכות לסייעתא דשמיא זו?

אלא שכתוב "ויהי ד' את יוסף ויהי איש מצליח וכו', וירא אדוניו כי ד' איתו וכל אשר הוא עושה ד' מצליח בידו". וכתב רש"י: כי ד' איתו - שם שמים שגור בפיו.

וכן נאמר "ויאמר אליהם יוסף הלא לאלוקים פתרונים ספרו נא לי",

וכן אומר יוסף לפרעה בפ' מקץ "בלעדי, אלוקים יענה את שלום פרעה". ואיתא בתנחומא (שם): תלה הגדולה בבעליה, אמר הקב"ה אתה לא רצית להתגדל בעצמך, חייך שעל כך תעלה לגדולה ולמלכות.

אך למרות כל זאת ששם שמים היה שגור בפיו, כאשר יוסף השתדל אצל שר המשקים כשפתר את החלום ובקשו "כי אם זכרתי וכו' והזכרתינו" וכו', "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו". וכתב רש"י - מפני שתלה בו יוסף לזכרו הוזקק להיות אסור עוד שתי שנים, שנאמר "אשרי הגבר אשר שם ד' מבטחו ולא פנה אל רהבים ולא בטח על מצרים" (ישעיה, לז).

ובילקוט שמעוני משלי "בכל עצב יהיה מותר ודבר שפתיים אך למחסור" בכל עצב - צער שנצטער יוסף מאדונתו, יהיה מותר - יש לו בזה תועלת, אך דבר שפתיים - ע"י שאמר לשר כי אם זכרתינו, אך למחסור - נתוסף לו שנתיים.

ובתהילים ל"ז "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו ד' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו", ואומרת הגמ' בקידושין (ל"א): ארשב"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, שנא' צופה רשע וכו', ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו שנא' "ד' לא יעזבנו בידו".

וכיצד זוכה אדם שד' לא יעזבנו בידו, ע"י שאדם יוצר לעצמו את דמות דיוקנו של אביו או רבו, וע"י שיהיה שם שמים תמיד שגור בפיו, אז יזכה לכל אשר יעשה יצליח, ויזכה שהקב"ה עוזרו ולהינצל מכל המפריעים והמקטרגים כדי לעשות רצונו יתברך בלב שלם, ונזכה לסייעתא דשמיא בכל מעשינו אמן.

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEK'S PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Two Forms of Hoda'ah, or One?

Harav Hagaon Yosef Elefant Shlita

In this week's parshah we have the story of Yehudah and Tamar. Chazal note that Yehudah's declaration of *יְהוּדָה אֶתָּה יוֹדוּךְ* is the source of the berachah that Yaakov Avinu gave him in Parshas Vayechi: *יְהוּדָה אֶתָּה יוֹדוּךְ אֶתְּךָ*. His admission of culpability was so momentous that, as Chazal teach, Klal Yisrael are called "Yehudim" because of it.

The Midrash also teaches that Leah took hold of the "pelech" — the profession — of hoda'ah, by thanking Hashem with the words *הִפַּעַם אוֹדָה אֶתָּה*, and therefore, baalei hoda'ah came out of her.

These two concepts, the hoda'ah (admission) of Yehudah and the hoda'ah (gratitude) of Leah, are interconnected in the words of Chazal. This is confusing, since these are two very different things: Leah praised Hashem, while Yehudah admitted that he had done something wrong, and that Tamar had conceived from him.

An insight of the Alter of Kelm (Chochmah U'Mussar 2) can help shed light on the matter. In his first maamar on tefillah he explains why the Torah refers to tefillah as avodah, when tefillah would seem to be a shopping list of requests. Olam Hazeh, he says, appears to be a world of cause and effect, where we don't see the Eibishter. The purpose of tefillah is to serve Hashem, which means recognizing that He does everything, and really there is no such thing as cause and effect.

Serving Hashem — avodah — means standing in front of Him and declaring, "No, everything is from You." The way we express that, says the Alter of Kelm, is by coming to the Eibishter with a shopping list and saying, "Everything I need, I need from You." That's our way of demonstrating our total dependence on the Eibishter, and affirming that the world doesn't work with cause and effect; it works because of Him.

Our Primary Purpose

The famous Ramban at the end of Parshas Bo, in which he explains that the major nissim teach us the nature of the smaller nissim in our lives, prefaces that statement with the following idea:

ולפיכך אמרו (אבות פ"ב מ"א) הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שכולן חמודות וחיבויות מאד, שבכל שעה אדם מודה בהן לאלקינו,

וכוונת כל המצות שנאמין באלקינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין קל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם ויודה לאלקינו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפלות וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפלת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לקל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנחנו.

The Ramban quotes Chazal's directive in Pirkei Avos (2:1) that we should be as careful with an easy mitzvah as with a mitzvah chamurah. Why? Because they're all beloved, since through all of them we are modeh to Hashem that He created us, which is the very purpose of creation. Indeed, he says, the Eibishter wants only one thing from us: that we should know that He created us and praise Him for it. This, he adds, is the reason we daven and the reason we gather in shuls for tefillah b'tzibbur: so that we should praise Hakadosh Baruch Hu for creating us and declare that we are His creations.

While the various mitzvos may differ in their degrees of severity and the respective punishments attached to them, essentially, they serve the same purpose. They are all vehicles for proclaiming, בריותיך אנחנו. In that sense, there's no difference between them.

What is the meaning of the Ramban's statement that the purpose of all davening, and all shuls, is that we should gather and declare that we are Hashem's creations? Is that really our entire avodah and the goal of all the mitzvos?

We can understand this through the above insight of the Alter of Kelm. Hakadosh Baruch Hu placed us into Olam Hazeh, into this world of cause and effect where we don't see the Eibishter, and our job is to be able to step out of that cause-and-effect mindset and recognize that it's really all the Eibishter. That's called "serving Hashem," and that explains why tefillah is called avodah.

To be an eved Hashem means to recognize that everything is from the Eibishter. Hakadosh Baruch Hu put us in a place where He's hidden — the word olam, world, comes from the same root as he'elem, concealed — and we have to work to find Him. Tefillah is the mechanism by which do that, because when we daven, we are essentially declaring, "We are Your creations." And that's the whole purpose of our existence.

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Admitting and Praise: One and the Same

Why does our whole avodah center around declaring that we are Hashem's creations?

If a person denies that there's a Creator, he's a free man. But if he proclaims that there is a Creator, and that we are His creations, that means he is admitting that there's a purpose to the world, and to his creation. All of our avodah flows from that.

A person's job in this world, then, is to be modeh to Hashem. The Pachad Yitzchak draws a beautiful parallel between the two meanings of the word hoda'ah: admission, in the sense of hoda'as baal din, and praise or thanks. The Gemara says, in Bava Metzia, that in order for a declaration to be considered "hoda'ah" it has to be something that the person is able to deny, but he chooses to admit.

When we praise Hakadosh Baruch Hu, what we are really doing is admitting that there's an Eibishter. As the Alter said, we live in a world of cause and effect, of he'elam, and a person could easily deny Hakadosh Baruch Hu's existence. He could be a kofer. To be modeh means that even though we could deny that there's an Eibishter, we choose to admit that He exists. That's hoda'ah. Admitting that there's Hakadosh Baruch Hu and praising Him are the same thing.

In the above passage, the Ramban uses variations of the term hoda'ah numerous times:

ולפיכך אמרו (אבות פ"ב מ"א) הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שכולן חמודות וחביבות מאד, שבכל שעה אדם מודה בהן לאלקינו, וכוונת כל המצות שנאמין באלקינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין קל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם ויודה לאלקיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפלות וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפלת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לקל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנחנו

Does he mean to praise, or to admit? Both; the two are one and the same. Praising the Eibishter means admitting that there's an Eibishter.

The essence of Yehudah is hoda'ah, admission. Leah, too, took the approach of hoda'ah, giving thanks to Hakadosh Baruch Hu – but the ability to say אודה ה' הפעם אודה ה' is rooted in the ability to admit to something that could theoretically be denied: צדקה תמני.

A person who can't admit his culpability and say צדקה תמני is a person who lives in denial of the truth. Such a person can't acknowledge Hakadosh Baruch Hu's

sovereignty because he is not capable of admitting the truth. Conversely, when a person exercises the muscle of admitting something that he could deny, he is building the trait of hoda'ah whose ultimate expression is praise of Hakadosh Baruch Hu.

In the berachos Moshe gave before his passing, he said, שמת ה' קול יהודה. Chazal say that this refers to the shirah of Dovid Hamelech. But what does that have to do with Yehudah's voice? True, Yehudah didn't sing, but he expressed a form of shirah when he admitted something that wasn't obvious. And admitting something that is concealed and that a person is not compelled to acknowledge is the basis of recognizing the Eibishter through hoda'ah.

The Hoda'ah of Chanukah

We can now understand why the central theme of Chanukah is hallel v'hoda'ah. Yavan's worldview centered around nature, leaving no place for the Eibishter's existence. In that ideology, the world is a place of cause and effect, and all the science and philosophy of Yavan is devoted to filling the vacuum left by the supposed absence of a Creator. In their view, everything is measurable by chemistry and biology and physics. In that sense, Yavan is represented by darkness – וְחֹשֶׁךְ – and they are described in the Midrash as having darkened the eyes of Klal Yisrael with their decrees.

Yavan's darkness made it difficult to see the Eibishter in the briyah, and our victory over Yavan is the hoda'ah of the briyah. This is the battleground between Yavan and Klal Yisrael.

Hallel v'hoda'ah means that we say to the Eibishter, "We are your creations" – which means that there is G-dliness in the world. When we admit that there's an Eibishter, and therefore praise Him, we are vanquishing Yavan and all that it stands for.

A freilichen Chanukah.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Upscale Graphics LLC